

Forfatter: Sthen, Hans Christensen

Titel: Om Døden, en nyttig Betænckelse oc Regel. AUGUSTINUS. Communis est mortis via ...

Citation: Sthen, Hans Christensen: "Om Døden, en nyttig Betænckelse oc Regel. AUGUSTINUS. Communis est mortis via ...", i Sthen, Hans Christensen: *En liden Vandrebog*, udg. af JENS LYSTER ; JENS HØJGARD , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1994, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-sthen01val-shoot-workid65966.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: En liden Vandrebog

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

## Om Døden, en nyttig Betænckelse oc Regel.

AUGUSTINUS.

*Communis est mortis via, beatus igitur  
qui præcebit.*

⌘ HVi frycter du dig *Menniske* saa saare at dø,  
Du est dog her paa saadan en Ø,  
At du kommer aldrig leffuendis hen,  
Betænck det vel min gode Ven,  
Oc om du end kunde leffue et Aar eller Tj,  
For Døden est du dog icke frj,  
Baade Dag oc Nat hand hoss dig staar,  
[92](#) la huer Time offuer dit Hoffuet gaar,  
Du veedst aldrig naar hand vil dig angribe,  
Saa maat du alt dantze effter hans Pibe,  
Der hielper hoss hannem huercken løn eller Bøn,  
Huercken rød Guld eller Skowe grøn,  
Den Vijse oc Wuijse haffuer lige gode kaar,  
De maa alt dantze effter, som hand springer for,  
Derfor jo snarere, jo bedre foruist,  
At bortfare i Troen til IEsu Christ:  
Saa gaat er at være den første i tide,  
End tøffue til sidst oc meget ont lide:  
O salig er den som dette kand kiende,  
Oc sig i Tide til Gud omuende.

*Sola hominem pietas etiam post fata sequetur,  
Cætera sunt umbræ, somnia, vana, nihil.*

⌘ INgen tingist følger et *Menniske* til Graffue,  
Vden Gudfryctighed, huo den monne haffue,  
Aff alt det andet wi tilsammen riffue,  
Oc tit der om met vor næste kiffue:  
Oc alt huad wi kunde opslæbe oc trælle,  
Faa wi ey meere end fire Fiælle,  
Oc saa et stycke Læret tre Alne lang,  
Der hen kommer all vor Pral oc Prang:  
Gudfryctighed effter Døden følger dig hen,  
Alt det andet bliffuer her tilbage igien,  
Oc som en Skugge oc Drøm forgaar,  
Naar du est død oc ieggis paa Baar:  
Forfengelig oc intet er all vor jd,  
O salig er den til euig Tid,  
Som frycter Gud oc haffuer *hanuem* kier,  
Hannem gaar det vel baade hisset oc her,  
Oc forsmaar denne Verdsens Forfengelighed,  
Den vil Gud giffue euig Salighed,  
Naar hand haffuer her huercken Huß eller Ro,  
Da skal hand hoss Gud i Himmelen bo,  
[93](#) I Verden ere wi jo fremmede Gieste,  
Enddog wi bygge her store Feste,

Mig vndrer wi icke bygge dere,  
Som wi til euig tid skulle være,  
At naar de oss aff Verden vduise,  
Wi kunde hoss Gud faa Ro oc Lise,  
Hoss hannem til euig tid bo oc bygge,  
Fra all gienuordighed bliffue frj oc trygge,  
All Verdens herlighed er som en skugge oc støff,  
Suinder hen, som om vinteren aff træ falder løff  
Men huo Gud frycter hand er rijg oc vijß,  
Mod Døden faar hand baade seyer oc prijsß,  
Det er den Vijßdom som icke slar feyl,  
Naar wi met Døden maa vinde op Seyl:  
Huo Gud frycter i alle vraar,  
Haffuer intet i Verden at frycte faar,  
Traatz alle Tyranner, Dieffuelen oc Død,  
Den Gud frycter haffuer ingen Nød:  
Huad kunde de meere føre end Liffuet i Fare,  
Men Sielen vil Gud til euig tid beuare,  
Huo sin tro sætter til Iesum Christ,  
Oc haaber ved hannem alt got foruist,  
Hand er Lycksalig i Liff oc Død,  
Gud hielper hannem vist aff all sin Nød.